

Pytanie prejudycjalne

Czy niniejsza sprawa dotyczy przepisu, który ma podlegać zgłoszeniu [Komisji] zgodnie z art. 8 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2, 5 i 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniającą dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, jeśli należy wziąć pod uwagę, że:

- a) przyjęta nowelizacja dotyczy zmiany ustawy o grach losowych, loteriach i zakładach polegającej na wprowadzeniu przepisu przewidującego sankcję karną za m.in. działania podmiotów, które, nie mając określonego w § 1 zezwolenia, umyślnie lub przez szczególnie rażące niedbalstwo oferują w Danii uczestnictwo w grach losowych, loteriach czy też zakładach oraz tych, które umyślnie lub przez szczególnie rażące niedbalstwo reklamują gry losowe, loterie czy też zakłady, które nie są objęte określonym w § 1 zezwoleniem, a ponadto
- b) z zawartych w pracach przygotowawczych nad tym przepisem uwag wynika, że celem wprowadzenia tych przepisów karnych jest uściślenie czy też wprowadzenie zakazu oferowania w Internecie przez podmioty zagraniczne gier, które są kierowane bezpośrednio na duński rynek, częściowo poprzez wprowadzenie zakazu reklamowania m.in. gier, które są oferowane w Internecie przez podmioty zagraniczne, przy czym z tych samych uwag wynika, że nie ma wątpliwości co do tego, iż, zgodnie z zasadami obowiązującymi przed wprowadzeniem tej nowelizacji, czynności związane z grami są niezgodne z prawem, jeśli dokonujący ich zagraniczny podmiot używa takich kanałów dystrybucyjnych, w ramach których sprzedaż jest dokonywana fizycznie na obszarze Danii; istnieje za to wątpliwość co do tego, czy objęta tym przepisem jest również zagraniczna gra, która jest kierowana do duńskich graczy i fizycznie znajduje się poza Danią; dlatego należy wyjaśnić, czy objęte tym przepisem są gry należące do tej kategorii. Z zawartych w pracach przygotowawczych nad tym przepisem uwag wynika też sugestia, aby wprowadzić zakaz reklamowania gier losowych, loterii i zakładów, które nie są objęte określonym w tej ustawie zezwoleniem, a nowelizacja jest zgodna z obowiązującym zakazem ustanowionym w § 12 ust. 3 hestevæddeløbslovens [duńskiej ustawy o zakładach na wyścigi konne], lecz stanowi wyjaśnienie § 10, ust. 4 tips- og lottolovs [obecnie uchylonej duńskiej ustawy o zakładach i loteriach]. Z uwag tych wynika też, że celem ustanowienia tego zakazu jest zapewnienie ochrony tym podmiotom, które uzyskały zezwolenie od duńskich władz, przed konkurencją ze strony przedsiębiorstw, które nie mają takiego zezwolenia i nie mogą z tego względu legalnie oferować gier w Danii czy też pośredniczyć w ich oferowaniu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 204, s. 37

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-254/12, Kühne + Nagel International AG i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 maja 2016 r. przez Kühne + Nagel International AG i in.

(Sprawa C-261/16 P)

(2016/C 251/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd (przedstawiciele: U. Denzel, C. von Köckritz i C. Klöppner, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie występują do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie T-254/12;

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, art.1 ust. 1 i 2, art. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 28 maja 2012 r. C(2012) 1959 final w sprawie COMP/39462 – Usługi spedycyjne) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie
- uchylenie lub znaczne obniżenie kwoty grzywien nałożonych w art. 2 decyzji na wnoszące odwołanie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów na poparcie swojego odwołania.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie wyszedł z zasady, że zachowania odnośnie do NES i AMS były sprzeczne z art. 101 TFUE. Tymczasem, art. 101 TFUE nie podlega zastosowaniu względem takich działań, ponieważ nie mogły one mieć wpływu na handel między państwami członkowskimi.

Po drugie, obliczenie kwoty grzywiny nałożonej na wnoszące odwołanie jest błędne. Za niezgodne z prawem konkurencji zostały stwierdzone niektóre zachowania odnośnie do pewnych opłat („wynagrodzenia” lub „dodatkových opłatach”). Sąd zatem powinien był na tej podstawie ustalić kwotę grzywiny wyłącznie na podstawie obrotu uzyskanego dzięki tym opłatom. Tymczasem, Sąd nie uwzględnił faktu, że Komisja włączając inne obroty (w szczególności stawki przewozowe) przy okazji ustalania wysokości grzywiny naruszyła pkt 13 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien. Sąd, poprzez zastosowanie tej metody w sposób dorozumiany, po dokonaniu kontroli w ramach przysługującego jemu prawa do nieograniczonego orzekania sam dopuścił się błędu w ocenie w ramach tej kontroli.

Po trzecie, Sąd naruszył zasadę równego traktowania. K+N nie pracowała – w odróżnieniu innych spedytorów – według modelu konsolidacyjnego, lecz występowała z punktu widzenia gospodarczego w ponad 90 % transakcji w charakterze klasycznego pośrednika. Z powodu tych istotnych różnic odnośnie do modelu działania Sąd powinien był dokonać rozróżnienia i traktować w identyczny sposób odmiennych sytuacji faktycznych. Sąd w szczególności powinien był stwierdzić nieważność dokonanego przez Komisję obliczenia grzywiny nałożyć na wnoszące odwołanie wyłącznie grzywnę opartą na obrotach uzyskanych za pośrednictwem przedmiotowych „wynagrodzeń” lub „dodatkových opłatach”.

Po czwarte, grzywna nałożona przez Sąd jest całkowicie nieproporcjonalna. Grzywna utrzymana w mocy przez Sąd jest oczywiście nadmierna i nie może być uzasadniona względami służącymi celowi odstraszenia.

Po piąte, Sąd nie uwzględnił wyłączenia przewidzianego względem transportu lotniczego a więc niesłusznie wyszedł założenia co do stosowania art. 101 TFUE w odniesieniu do NES i AMS